

L. B. KRASINILLE ²⁶⁵*Starikilta henkilökohtaisesti Loshadille*

Haluaisin vielä keskustella kanssanne Teille lähetettävistä asiakirjoista (Nilin kanssa tehty sopimus ja virallinen kirjeeni KK:lle ²⁶⁶), sillä en tiedä, onnistuuko meidän tavata. Hiljattain täällä oli „ystävänne” ja hän antoi toiveita tänne tulostanne, mutta Nil kumosi tämän tiedon. Kovin harmillista, etlette tule, sillä tulonne olisi kaikissa suhteissa ehdottoman välttämätöntä, koska on tuhattomasti väärinkäsityksiä ja ne yhä vain lisääntyvät ja jarruttavat kaikkea työtä, ellei meidän onnistu tavata toisiamme ja keskustella seikkaperäisesti. Kirjoittakaa minulle ehdottomasti, tuletteko ja miten suhtaudutte kirjaseeni. Te olette yleensä anteeksiantamattoman välinpitämätön, mitä tulee kirjeisiin.

Boris (ja nähtävästi Konjaga myös) ovat juuttuneet mielestäni ilmeisen takapajuiselle kannalle. He yhä „elävät marraskuuta”, jolloin rettelöinti oli vallalla kaikessa puoluetistelussamme, jolloin sopi vielä toivoa „kaiken lutviutuvan itsestään”, kun kukin kohdaltaan antaa vähäsen periksi j.n.e. Tämä kanta on nyt vanhentunut, ja kun pidetään siitä kiinni, niin se merkitsee, että joko ollaan älyttömästi yhtä ja samaa jankkaavia papukaijoja tahi poliittisia tuuliviirejä taikka luovutaan kokonaan johtajan osasta ja muututaan kuuromykiksi rengeiksi, käskyläisiksi. Tapahtumat ovat kumonnet peruuttamattomasti tuon vanhan näkökannan. Martovilaisetkin kieltäytyvät kaikin keinoin „kooptoinnista”; periaatteellinen pöty, jota uusi „Iskra” on täynnä, on jo de facto * työntänyt kauas takalalle kaiken rettelöinnin (joten nyt vain papukaijat voivat

* — todellisuudessa. *Toim.*

kehottaa lopettamaan rettelöinnin), kysymys on *kiteytynyt*, ymmärtäkää herran tähden, tapahtumien pakosta kysymys on kiteytynyt sellaiseksi, onko puolue tyytyväinen uuteen „Iskraan”. Ellemme halua olla pelinappuloita, meidän on käsitettävä nykytilanne ja laadittava suunnitelma, jonka mukaan käymme johdonmukaista, mutta tinkimättömän periaatteellista taistelua puolueen nimessä kerholaisuutta vastaan, vallankumouksellisten järjestöperiaatteiden nimessä opportunismia vastaan. On jo aika heittää yli laidan ne vanhat pelättimet, että kaikki sellainen taistelu on hajotusta, on jo aika lakata piilottamasta päätä siiven alle, välttelemästä puoluevelvollisuuksien täyttöö viittailemalla... renkien ja käskyläisten „positiiviseen työhön”, on jo aika luopua mielipiteestä, jolle lapsetkin kohta nauravat, nimittäin siitä, että edustajakokouksen puolesta agitointi on Leninin vehkeilyä.

Toistan: Keskuskomitean jäseniä uhkaa se hirveä vaara, että he osoittautuvat perin takapajuisiksi tomppeleiksi. Jos miehellä on edes hivenen verran poliittista kunniantuntoa ja poliittista rehtiyttä, hänen täytyy lakata kieroilemasta ja viekastelemasta (siinä ei onnistunut *edes* Plehanov, saati sitten meidän kunnan Borisimme!), ottaa selvä asenne ja puolustaa yakaumuksiaan.

Puristan lujasti kättänne ja jään odottamaan vastausta.

Teidän *Lenin*

Kirjoitettu
aikaisintaan toukokuun 26 pnä 1904
Lähetetty Genevestä Bakuun
Julkaistu ensi kerran v. 1930

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan